

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นี่เวลาเกิดมา สังคมเป็นสภาวะแบบนั้นนะ แล้วเราเกิดในสังคมนะ ถ้าเราเกิดสังคมที่ดี เห็นไหม เหมือนปลา ปลาอยู่ในน้ำที่ดี ปลาในน้ำที่ดีชีวิตก็สดชื่น ปลาอยู่ในน้ำที่ไม่ปกติ มันก็ต้องดำรงชีวิตของมัน ถ้าปลาอยู่ในน้ำเสีย ปลาตายเลย

สังคมนี่เหมือนกัน เวลาสังคมเป็นสภาวะแบบนี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ “ในสมโสมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแหวนะ” ทุกดวงใจเลยว่าแห้ว คำว่าดวงใจว่าแห้ว แต่ถ้าเรากิเลสหนา เราจะไม่เห็นความว่าแห้วไง เราสนุกครึกครื้นในชีวิต ชีวิตเราจะสนุกครึกครื้นมาก เราจะมีสุขมาก ว่าสิ่งนี้เป็นความสุขใจ

แต่เวลาคนเราถึงที่พลัดพรากนะ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาพลัดพรากที่สุดจะคอดกหมดเลยนะ จะคอดกเพราะอะไร เพราะว่าไม่รู้ไปข้างหน้าเป็นอย่างไร แต่ถ้าคนมีบุญกุศลสะสม เห็นไหม นี่โลกนี้พร้อมอยู่เป็นนิจ เราสะสมของเราไปเรื่อยๆ เราสะสมของเราไปนะ จิตใจมันจะมั่นคงของมัน

ถ้าคนออกจากบ้าน จิตต้องออกจากกายด้วยกันทั้งหมด คนหนึ่งออกพร้อมกับเสบียงไปพร้อมเลย มันพร้อมที่จะไปนะ คนหนึ่งไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ไม่รู้อะไรเลยแต่ต้องไป เห็นไหม นี่โลกนี้พร้อมอยู่เป็นนิจ เราต้องรักษาสภาวะแบบนั้น

นี่สังคม สัตว์สังคมไง เราเกิดในสังคมไหน เห็นไหม สัปปายะ สิ่งที่เป็นสภาวะอย่างนี้มันเป็นบุญกุศลของเรา ถ้าเราเกิดสภาวะแบบนี้ เวลาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ว่า “มนุษย์โง่กว่าสัตว์” เพราะสัตว์มันยังมีอิสรภาพเสรีของมัน มันอยู่ตามชีวิตของมัน นี่แค่เปรียบเทียบนะ แต่สัตว์มันก็ทุกข์ร้อนของมันเพราะอะไร?

เพราะคนเกิดมา สัตว์เกิดมามันต้องหาอาหารจุนเจือชีวิตทั้งนั้นแหละ มันก็เดือดร้อนของมัน แต่เป็นการเปรียบเทียบไม่ว่ามันจะทำอะไรของมันก็ได้ แต่มนุษย์โง่กว่าสัตว์ เห็นไหม ตั้งกติกาศึกษาขึ้นมา พอตั้งกติกาศึกษาขึ้นมาเป็นกฎหมาย กฎหมายนะ ถ้าเราสร้างกฎหมาย กฎหมายนี้มันเปลี่ยนแปลงได้ แต่การสะสมเราออกไปเป็นประเพณี

ดูทางอินเดียเขาสี ประเพณีของเขาเนะ เวลาสามีตายนี้ภรรยาต้องโดดเข้ากองไฟ เป็นประเพณีก็ยังทำกันอยู่ ออกกฎหมายบังคับก็ยังมีคนพอใจทำ แล้วพอทำแล้ว เขาสร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้เลย เห็นไหม เขาชื่นชมกันไง เขาชื่นชม นี่ประเพณีความเชื่อ สิ่งที่มีความเชื่อนะ ประเพณี ถ้าความเชื่อของสังคมมันยิ่งกว่ากฎหมายนะ เพราะมันผิดความรู้สึกของสังคมทั้งหมดเลย สิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาจากไหนล่ะ เกิดขึ้นมาจากการสะสม เกิดขึ้นมาจากความเป็นไป เห็นไหม สิ่งที่เป็นไป สิ่งนี้มันเกิดขึ้นมา แล้วเราเกิดขึ้นมา เราอยู่ในอย่างนั้น เห็นไหม นี่เรื่องของโลกๆ เลย

แต่ธรรมละ ธรรมเหนือโลกนะ นี่ความถูกต้องดีงาม เห็นไหม เพราะสิ่งนี้ อย่างนี้โลกมันเป็นไป กระแสสังคม กระแสของโลกว่าเป็นประชาธิปไตย ถ้าใครเป็นประชาธิปไตยต้องสิทธิเสมอภาคไง สิทธิเสมอภาคแต่ถ้ามีคนทุจริต มันก็หันเหตัดดวงผลประโยชน์นั้น เห็นไหม นี่ธรรมเหนือโลกไง

ถ้าสภาวะธรรมนี้ธรรมเหนือโลก เขาถึงว่าคนเรากันนอก ผู้ที่ไม่เชื่อประชาธิปไตยเป็นคนนอก เชื่อประชาธิปไตยแต่ประชาธิปไตยโดยธรรมนะ ธรรมาธิปไตย ถ้าหัวหน้าเป็นธรรม ผู้ที่เป็นผู้นำเป็นธรรมจะมีความสุข ร่มเย็นเป็นสุขมาก แต่ผู้ที่ไม่เป็นธรรม นี่ผลของกรรมไง กรรมมันให้ผล

ถ้ากรรมให้ผลนะ เขาจะคือดั่งขนาดไหนนะ แต่กรรมมันให้ผล ถ้ากรรมมันให้ผลอย่างนั้นแล้วมาเรียกร้องเอาอะไรล่ะ สิ่งที่เราเรียกร้อง เห็นไหม ว่าเป็นคนนอก คนนอกมี ๒ ประเด็น ถ้าสังคมนั้นเลวมาก สังคมนั้นเป็นสิ่งที่ว่ามีแต่การเห็นแก่ตัว เราไม่เห็นกับเขา เรากบฏกับสังคม มันก็เป็นคนนอกแต่คนนอกโดยธรรมไง

แต่ถ้าสังคมเป็นอย่างนั้น สังคมมันเหลวไหล สังคมที่ว่าสิ่งนี้เรื่องของโลก โลกเป็นใหญ่ๆ ธรรมเป็นใหญ่ก็โลกเป็นใหญ่ ถ้าโลกเป็นใหญ่โลกต้องมีกระแสโลก เพราะโลกเป็นใหญ่ เพราะเราเป็นโลกเราถึงเชื่อโลก เชื่อกระแสไป มันถึงต้องเข้าการค้าเสรีไง การค้าเสรีจริงๆ มีไหม?

ไม่มี โลกนี้ไม่มีความจริง คนที่มันเห็นแก่ตัว คนที่เอาเปรียบเขา ที่ไหนมีเสรี เห็นไหม ปล้น ด้วยกระสุน ปล้นด้วยทุน ปล้นทุกอย่าง ปล้นต่างๆ นี้

แต่มันถ้าพูดถึงเรื่องของโลกก็เป็นการตลาด เป็นการแลกเปลี่ยน นี่ก็พูดให้สวยงาม ใครจะสวยงามล่ะ ถ้าไม่พอใจก็ล้มกระดานนั่นซะ แล้วก็การค้าเสรี การค้าเสรี.. แล้วเราบอกนี้ ประชาธิปไตย เราต้องเข้าไปในกระแสโลกใจ แต่ถ้าเรามีจุดยืน เห็นไหม นี่ธรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสมอมา เสมอกันด้วยธรรม แม้แต่อย่างว่าเสมอกันในโลก นี้เลยนะ ในวัฏฏะ เห็นไหม เทวดา อินทร์ พรหมต่างๆ มาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เทศน์ว่าการ พุทธกิจ ๕ ออกบิณฑบาต เทศน์สั่งสอน ศฤกษณ์ หัวคำสั่งสอนพระ พอศึกเข้าไปนะเทศน์เทวดา เข้าออกเสด็จญาณ เสด็จญาณว่าผู้ที่มีอำนาจ วาสนา ผู้ที่มีอำนาจวาสนานะแล้วเสี่ยงภัย เอาคนนั้นก่อนไง เพราะผู้มีวาสนามีมาก ถ้าคนไหนมี โอกาสก็เอาไว้อ่อน

คนที่เสี่ยงภัย เห็นไหม แบบองค์คุณบาล ถ้าซ้ำอีกแค่เสี้ยววินาที ถ้าได้ฆ่าแม่แล้วหมดโอกาส เลย แต่เพราะยังไปทรมานได้ก่อน ใครที่มีโอกาสแล้วเสี่ยงภัย เอาคนนั้นก่อน เอาคนนั้นก่อน เสมอภาคไหม? เสมอภาคไหม? แล้วเป็นธรรมไหม? ยิ่งกว่าธรรมอีกนะ

ถ้าธรรมเหนือโลกนะ มีสภาวะแบบนั้นเลย สิ่งต่างๆ โลกนี้มันเป็นธรรม สภาวะธรรมตั้งแต่ โลกนี้ สภาวะธรรมตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมนี้สั่งสอนได้หมดเลย นี่เสมอภาคกันหมดเลย เสมอ ภาคตรงไหน เสมอภาคโดยอริยสังขใจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์.. สรรพสิ่งในจักรวาลนี้ทุกข์ หมดเลย พรหมก็ทุกข์ ไปนอนอยู่บนพรหม เห็นไหม นี่ผัสสะ ผัสสาหาร อยู่ด้วยผัสสะ เสวยอยู่ อย่างนั้นนะ แล้วมันทุกข์ใหม่ล่ะ?

เวลาเรามีความสุขนะ สังเกตขณะที่เวลาเรามีความสุข เราคิดถึงใคร? เราคิดถึงใคร? ถ้า ไม่คิดถึงใครก็คิดถึงตัวเอง ความอาลัยอาวรณ์นะ ไม่มีสิ่งใดเลย สิ่งที่ปรนเปรอเรา บังคับเครื่อง อาศัยทุกอย่างปรนเปรอเราตลอดเวลาเลย แต่เราก็คิดถึงเรานะ กลัวพลัดพราก สิ่งนี้อยากให้อยู่กับ เราตลอดไป

ความอาลัยอาวรณ์ใจ พรหมนะไม่มีสิ่งใดกระทบเลย แต่หัวใจเป็นอย่างนั้นใจ กิเลสของ พระอนาคานะ พระอนาคานี้ไม่มาเกิดอีกแล้ว บนพรหมนี้ กิเลสในพระอนาคามีอะไรบ้าง เพราะ ยังไม่สิ้นกิเลสมีกิเลสทั้งนั้นนะ สิ่งทีกิเลสมันเป็นความทุกข์ของใจใจ

ถ้าเป็นความทุกข์ของใจอย่างนี้ ถึงบอกว่ามันเป็นอริยสัจ มันเป็นความทุกข์แล้วไม่มีใครรู้ ถึงมาฟังธรรมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทุกข์ ควรกำหนด” แม้แต่พรหมก็ทุกข์ แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมทุกข์หมดเลย แม้แต่เป็นทิพย์ก็ทุกข์ ทุกข์ๆ ทั้งนั้นแหละ

นี่เสมอภาคตรงนี้ใจ ถ้าเสมอภาค ตั้งแต่อัครสาวก ตั้งแต่ผู้ที่ประพาศปฏิบัติถึงที่สุดแล้ว มันยิ่งกว่าเสมอภาคนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาะ ไม่มีพยาน เสวยวิมุตติสุข แล้วออกมาเผยแผ่ก่อน เอาปัญญาวัคคีย์ก่อน สงฆ์ ๖๑ องค์ เห็นไหม พ้นจากบ่วงที่เป็นทิพย์

บ่วงที่เป็นทิพย์ เทวดา อินทร์ พรหมนี้บ่วงที่เป็นทิพย์ สิ่งที่มีมันเป็นทุกข์อยู่เพราะมันมีบ่วง อันนั้น สิ่งที่เป็นทิพย์อันนั้นมันเป็นความทุกข์อันละเอียดอันนั้น บ่วงที่เป็นโลก สิ่งในโลก โลกที่ว่า เขาสรรเสริญเยินยอกันนั้นนะ นี่พ้นออกไปหมด นี่เสมอภาคตรงนี้ใจ นี่ธรรมาธิปไตยใจ องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับสงฆ์ ๖๑ องค์นะเสมอกัน เห็นไหม เสมอกันโดยความรู้สึก เสมอ ภาคกันหมดเพราะอะไร

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” จิตนี้วิมุตติสุขเหมือนกันหมดเลย แต่อานาจาสนา บุญญาบารมี เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างขึ้นมา ๔ อสงไขยแสนมหากัป เหมือนกับผู้ที่สร้างสมบุญญาธิการ นี่เรื่องของโลก เรื่องของอานาจาสนาบารมีเป็นเรื่องของโลก นะ

คูสิ คูอย่างประชาธิปไตย เห็นไหม คนละ ๑ เสียง แล้ว ๑ เสียงนี้มันแตกแถวได้ไหมละ ๑ เสียงมันแตกแถวไม่ได้ มันอยู่ที่เสียงใหญ่ที่ควบคุมมันอยู่ ๑ เสียงเหมือนกัน แต่กำปั้นใหญ่กำปั้น เล็กมันก็ยังมึนนะ หัวหน้ามุ้งนี้เสียงมันใหญ่กว่า เสียงเหมือนกันแต่มันใหญ่กว่า

แต่เวลาก็อ้างกันไป กะล่อนกันไปนะ โลกนี้กะล่อนกันไปนะ ไม่ยอมรับความจริง แล้วเราก็จะเข้าไปกระแสโลก ถึงจะเป็นคนนอก นอกเพราะศาสนา นอกเพราะคุณธรรมในหัวใจ เพราะ

เขาทำความชั่วของเขา เขาทำความผิดพลาดของเขา กรรมนั้นให้ผลของเขาแล้ว ถ้ากรรมให้ผลของเขาแล้วมันมีความเป็นไป

แต่ถ้าว่าอย่างประเทศที่ว่ามันคงไม่มีการปฏิวัติ ไม่มีการยึดอำนาจ สิ่งนั้นมันคงที่ใหม่ คุณดูมหาอำนาจในโลก มันผลัดเปลี่ยนมาที่ยุคก็สมัย มหาอำนาจเมื่อก่อน เห็นใหม่ โปตุเกสเป็นมหาอำนาจต่างๆ สเปนนี่ เดียวนี้มันเป็นมหาอำนาจใหม่?

ที่ว่าเป็นประชาธิปไตยแล้วไม่มีการล้มล้างนะ อยากจะดูนัก อยากจะดูนักนะ เพราะอะไร เพราะว่ามันถึงที่สุดนะอำนาจมันจะเคลื่อนไป ลมการเมืองจะเปลี่ยนไปตลอดเวลา สัตว์สังคม สัตว์ของโลก สัตว์การเมือง แต่ถ้าเราไปตาม ที่ว่าการค้าเสรีมีจริงหรือเปล่า มันไม่มีจริงหรือ

นี่ก็เหมือนกัน เพราะว่าสิ่งใด เพราะมันเป็นเรื่องของกรรมไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ เห็นใหม่ มงคลชีวิต เกิดในประเทศอันสมควร ถ้าเราเกิดในประเทศอันสมควรนะ เราเกิดในประเทศของธรรม เราพอใจแล้ว ใครจะว่าการอย่างไรแล้วแต่ มันกระแส เห็นใหม่ เมื่อก่อนยึดประเทศกันด้วยเรือปืน เดียวนี้ยึดประเทศกันด้วยทุน นี่มันเป็นกระแสอย่างนี้ตลอดไป

แล้วเราเกิดในสังคม สังคมสถานะแบบไหน แล้วเดี๋ยวนี้พอสังคมเจริญขึ้นมา นี่ค่าของความสุข ค่าของความ เป็นไป ถ้าเรารักษาประเทศชาติของเรา เรามีความสุขของเรา นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อตุตา หิ อตุตโน นาโถ” สอนที่ตนก่อน เรานี้เอาความสุขของเรา ก่อน ในหลวงบอก “ให้เศรษฐกิจพอเพียง” มันยั่งยืนไง

ถ้าเรานะ เรามีอาหาร เรามีปัจจัยเครื่องอาศัย เรารักษาชีวิตของเราได้ แล้วเรารักษาใจของเราได้ ไม่ตื่นเต้นไปกับเขา นะ ในทางการเมืองของเขา เขาต้องเอาสิ่งนี้ออกก่อน เห็นใหม่ ต้องยึดหัวใจก่อน ประชาสัมพันธ์ไปก่อน สิ่งต่างๆ ไปก่อน แล้วก็ว่าเป็นอย่างนั้นไป

ถ้าเราไม่ตามสิ่งนั้นไป เรามีจุดยืนของเรา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการไว้ เห็นใหม่ ให้มีจุดยืนของเรา ให้มีศีล ให้มีความปกติของใจ ถ้ามีปกติของใจ มือเรานี้ตบมือข้างเดียว เขาจะสื่อขนาดไหนนะ มือเราไม่ไปตบกับเขา มันไม่ดังหรอก แต่ถ้าหัวใจมันว่าแห้วจิตใจค่อยพัฒนา นี่คนนอก สิ่งต่างๆ..

จะค่อยพัฒนาขนาดไหน ค่อยขนาดไหนทำไมเอ็งอยากมาทีว่ะ เอ็งอยากมาคู่สิ่งที่
วัฒนธรรมอย่างนี้ละ วัฒนธรรมสิ่งนี้มันจะค่อยตรงไหนละ เขามีคุณธรรมของเขา เขารักษาของ
เขามาได้ ของผู้ที่มานี้ผู้ว่างเปล่าใจ ไม่มีราก สังคมไม่มีราก สังคมเอาวิทยาศาสตร์เข้ามาจับกัน ไม่
มีรากแล้ววิทยาศาสตร์มันเปลี่ยนไปเลยใจ

แต่สังคมของเรามีรากใจ สังคมมีรากเพราะอะไร เพราะเราเกิดในประเทศอันสมควร เห็น
ใหม่ ประเทศอันสมควรจากภายนอก ประเทศสมควรจากภายในหัวใจ ถ้าหัวใจเรามีหลักมีจุดยืน
ของเรานะ ประเทศอันสมควร จะไม่ตื่นเต้นไปกับสิ่งนี้เลย สิ่งนี้มันว่ากันไปนะ กฎกติกานั้นเรื่อง
ของโลก

นี่มนุษย์โง่กว่าสัตว์ตรงนี้ใจ สร้างกติกาสังคม แต่เพราะกติกาสังคม เห็นใหม่ เหมือนพระ
เลขา ธรรมและวินัย เราต้องมีกติกาสังคม เพราะอะไร เพื่อจะให้คนที่มันเกรงอกนอกกลุ่มนอทางอยู่ใน
ในทาง แต่คนที่อยู่ในกลุ่มในทางแล้ว ธรรมและวินัยนี้มันเป็นสมมุติ ภิภษุ เวลาประพฤติปฏิบัติถึง
ที่สุดแล้ว ธรรมและวินัยนี้ วินัยนี้เป็นสมมุติ สมมุติบัญญัติ เวลาพ้นออกไปเป็นสภาวะธรรม ที่พ้น
ออกไปเป็นสมมุติบัญญัติก็เป็นกรอบ เพราะเราไปติดสมมุติบัญญัติกัน

แล้วเราไปศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมๆ ที่ว่าเป็นพระ
สูตร พระอรหันต์ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วจินตนาการไปนะ จินตนาการไปเลย
จนพระอรหันต์ต้องเป็นพระพุทธรูป ขยับไม่ได้เลย หายใจก็ไม่ได้ หายใจผิด หายใจไม่ใช่พระ
อรหันต์เพราะอะไร เพราะท้องมันกระเพื่อม

นี่เราจินตนาการไปเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาออกไปฉันในบ้าน
เคลื่อนไหวไปเป็นอย่างนั้นตลอดไป แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์เดียวที่ละจริต
ละนินสัยได้ ตั้งแต่พระสารีบุตรลงมาก็ละไม่ได้

แต่เวลาธรรมวินัย เราอ่านกัน เราวิจัยกัน เราศึกษากันจนเป็นกรอบ จนปฏิบัติไม่ได้เลยละ
แต่ถ้าเราปล่อยไปตามธรรมชาติ เราศึกษาของเราไป สันติภูมิจิโก ธรรมเกิดตรงนี้ใจ อ้อ..เป็นอย่างนี้
เอง เป็นอย่างนี้เอง แล้วมันยังลึกซึ้งนะ ลึกซึ้งมากเลย จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก
“จะสอนใครได้ จะสอนใครได้”

สอนความรู้สึกอันนี้ไง ความรู้สึกอันนี้มันเข้าใจ มันเห็นของมัน แล้วมันปลดเปลื้องกิเลส
ของมัน เหมือนเดิมนะ มันเหมือนเดิม พอปลดเปลื้องกิเลสแล้วเหมือนบ้านเรา บ้านเรานี้คือบ้าน
หลังนี้ ตั้งแต่เด็กมาเราก็คืออยู่บ้านหลังนี้ แก่ก็อยู่บ้านหลังนี้ ชราภาพก็อยู่ในบ้านหลังนี้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีมันเป็นโลกๆ อยู่ เป็นวัตถุอยู่ เป็นปัจจัยมันก็เป็นอย่างนี้ แต่คนๆ หนึ่ง
กิเลสเต็มหัวใจเลย แต่ถ้าปฏิบัติสิ้นกิเลสแล้วก็คนเหมือนกันนี่แหละ ไม่อย่างนั้นจะมีบุคคล ๘
จำพวกได้อย่างไร เห็นไหม โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล
อนาคามิมรรค อนาคามิผล เห็นไหม ๘ จำพวก หัวใจมันพัฒนาขึ้นไป ถึงที่สุดนะ หัวใจนี้สิ้นกิเลส
แต่ก็อยู่ในร่างเดิมนี่ เหมือนกับธรรมดานี้แหละ แต่หัวใจเข้าใจจริง

สิ่งนี้มันไม่มีในตำราไง ตำรามันไม่มีมันถึงพิสูจน์กันไม่ได้ ถึงได้เถียงกันอยู่ตลอดไป เห็น
ไหม แล้วเราไปศึกษาเข้าเราก็เชิดชูไง เพราะเราศาสนาพุทธเชิดชู พระอรหันต์ต้องเป็นอย่างนั้น
ต้องเป็นพระพุทธรูป ขยับไม่ได้เลย พระอรหันต์เวลาแสดงออกไป โอ้อโฮ..โมโหโทโส นะ

นั่นนะกระแสของธรรม กระแสของธรรมนะ ผนตคไฟร้องข่มขื่นข่มข่า พืชไร่นามันจะ
ออก พืชพรรณธัญญาหารให้เราได้ดำรงชีวิตนะ แล้วเราก็ปฏิเสธไง เวลามันแล้งขึ้นมาก็ขอฝนกัน
ขอกันไง เวลาแห้งนางแมวกันนะ เอาแมวไปขอฝน

แต่ถ้าเจอธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ถ้าสังคมนั้นอยู่ในศีลในธรรม ผน
ฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ถ้าสังคมนั้นไม่ดูแลพ่อแม่ ไม่เคารพผู้ใหญ่ สังคมนั้นจะวิปริต สังคมนั้นจะ
เปลี่ยนแปลง เห็นไหม นี่ธรรม สภาวธรรม ไม่ต้องไปแห่หางแมวขอฝนหรอก เราอยู่ในคุณธรรม
กัน แล้วฝนจะตกต้องตามฤดูกาล แล้วชีวิตเราจะราบรื่น เราจะมีความสุขของเรา โลกจะว่าคนนอก
คนในเรื่องของโลก เราจะอยู่ของเราประจำของชาวพุทธเรา เอวัง